

Rigsdagstidende.

1851. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 296.

Anden Session.

78de Møde.

Onsdagen den 29de Januar.

(Forts.)

Ordføreren (fortsat): Hvad angaaer Vndringsforslaget under Nr. 24, da har jeg megen Betænkelse ved at tilraade Thinget at tiltræde det, ligesom Udvalget heller ikke har kunnet tiltræde det. Det er allerede blevet bemærket, at det 16de Aar ikke passer med den for Confirmationen bestemte Alder, men, selv om man vilde slutte sig til Underændringsforslaget og sige, at Forsædrenes Myndighed over Barnet i kirkelig Henseende ophører med det fyldte 14de Aar, saa forekommer det mig dog ikke, at man vilde undgaae visse Ulemper. Det er vel aldeles rigtigt, at i det Dieblif, Barnet selv paa egne Begne bekræfter sin Daabspagt, maa det antages i kirkelig Henseende at være myndigt, — ellers taber denne Handling sin Betydning — men det hænder sig dog ikke saa sjældent, at Confirmationen foregaaer i en tidligere Alder, nemlig efter dertil meddelt Bevilling, ja, selv uden Bevilling, naar der er Tale om et mindre Tidrum; i disse Tilfælde vilde, selv naar man satte det 14de Aar, Barnet komme til at aflægge dette Løfte, uagtet det var blevet erklæret, at det endnu ikke havde opnaaet den kirkelige Myndighed. Det kan ogsaa paa den anden Side tænkes, at Barnet ikke havde en saadan Modenhed, at det vilde blive confirmeret i det 14de Aar, og at altsaa Confirmationen først vilde foregaae i en senere Alder; i saadanne Tilfælde vilde det heller ikke være uden Betænkelse at bestemme, at Barnet havde den kirkelige Myndighed i det 14de Aar, uagtet man ansaae det for umodent til at gjøre denne kirkelige Myndighed gjældende. Jeg nægter ikke, at det er en vigtig Bestem-

melse, der kræver megen Overveelse, men jeg troer dog, at man ikke tør indlade sig paa den i den Form, hvori den her foreligger; muligt at man burde sætte Myndigheden ved Udskrivningen af Skolen, men jeg tilstaaer, at jeg ikke har været istand til at faae en saa afgjort Overbeviisning om, hvad der her er det Rigtige, at jeg selv vilde driste mig til at stille noget Forslag, derimod troer jeg at maatte tilraade, at man forkaster saavel Underændringsforslaget som Hovedforslaget, da der virkelig er ikke uvæsentlige Ulemper forbundet med at tiltræde baade det ene og det andet.

Hvad angaaer Vndringsforslaget under Nr. 26, da har jeg allerede omtalt det.

Forslaget under Nr. 27 kan jeg heller ikke tilraade Forsamlingen at gaae ind paa; jeg troer, at det er nok, at vi eengang, nemlig i § 1, paa et Sted, hvor det ikke kunde skade, have sondret Folketirken fra de andre anerkjendte Samsfund, men iøvrigt er, ved det Sprog, vi have brugt i Loven, Folketirken overalt indbefattet under de anerkjendte Samsfund. Navnlig er saaledes Folketirken i § 2 bleven indbefattet under de anerkjendte Troessamsfund; dersom man nu her sondrede imellem dem, kunde man let komme til at troe, at paa de Steder, hvor der var Tale om de anerkjendte Troessamsfund, var Folketirken udelukket. Jeg maa tilstaae, at jeg ikke rigtigt har fattet Betydningen af de Indvendinger, der ere gjorte mod Redactionen af Begyndelsen af § 10; maaskee ligger Feilen hos mig, men jeg kan ikke indsee, at der er nogen Feil i Redactionen tilstede, og jeg troer, at man meget godt kan lade det blive staaende som det staaer.

Hvad endelig angaaer det under Nr. 29 stillede Vndringsforslag, da vil der vist ikke være noget Væsentligt at erindre imod det. Naar man gif ind paa det, saa maatte man